Die Fledermaus – NRC Handelsblad

Een Fledermaus in kersttijd, maar niet traditioneel
NRC Handelsblad, 29.11.2004

Behalve de tournee in en om de adventstijd streeft deze productie van „Die Fledermaus“ er echter naar allesbehalve traditioneel te zijn. Dat is de opzet van regisseur Robert Lehmeier, en da is ook de wens van Reisopera-intendant Guus Mostart. „Die Fledermaus“ is gesubsidieerd uit het operettepotje oude stijl, dat onstond bij het ter ziele gaan van de Hoofdstad Ooperette. (…)

Voor regisseur Robert Lehmeier draait “Die Fledermaus” om namaak en nep. Dat begint al bij het kitscherige, met te roze rozen en porseleinen dekhengsten opgeluisterde decor van Tom Musch, waarin de dansvloer een reuzenmatras blijkt en alles draait en kantelt. Maar ook in het huwelijk van Gabriel Eisenstein en zijn Roslinde is weinig waarachtig. Hij fopt haar door de gevangenis te verruilen voor het souper van Prins Orlofsky, zij bedriegt hem met aanbidder Alfred (tenor Markus Schäfer), die in een geslaagde scène opduikt als zingende toeschouwer in de zaal.

Maar ook verder draait „Die Fledermaus“ om schijn een waan. Kamenierster Adele doet zich voor als artieste in een jurkje van „mevrouw“, Prins Orlofsky is een androgyn type en wordt ook lekker macho gezongen door mezzosopraan Heike Grötzinger. De gemaskerde Hongaarse gravin voor wie Eisenstein blind valt op het souper, in in wezen zijn eigen vrouw. Aardig is daarom de vondst alle mannen in dezelfde pakken en overjassen uit te

dossen en alle feestende dames als dienstertjes in bontmantels. De ene kerel of de andere, kamenierster of mevrouw – uiteindelijk maakt het allemaal weinig uit.

Doorgaans krijgt de champagne bij het krieken van een nieuwe morgen de schuld van alles. Maar regisseur Lehmeier neemt de kater van overspel en heimelijke verlangens zwaarder op. Al tijdens het bal bevriest het feestgedruis en danst Valerie Valentine een soort stervende zwaan op het schreeuwend met Strauss-marsen, walsen en polka´s contrasterende „Adagietto“ uit Mahlers „Vijfde symfonie“. Maar ook de „morning after“ ist niet alles meteen vergeten en vergeven, en verstoppen de gasten hun verschaalde champagnehoofden kreunend onder kartonnen dozen met kijkgaatjes.